

ธรรมะสวัสดิ์

สวัสดิ์ญาติธรรมทุกท่านครับ

ที่กทายเป็นครั้งแรกกับนิตยสารธรรมะ เพื่อ
การตื่นรู้ สำหรับคนรุ่นใหม่ โดยนิตยสาร
ได้ถูกปรับรูปแบบและเนื้อหาสาระ ให้เหมาะ
กับกลุ่มเยาวชนคนรุ่นใหม่ ผู้กำลังเติบโต และ
จะกลายเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต

โดยจะเน้นการสร้าง ความเข้าใจที่ถูกต้อง
เกี่ยวกับคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
ไขปัญหา ค้ำค้ำใจต่างๆ ของชาวพุทธ

ถ้าได้อ่านแล้วจะรู้ว่า “ธรรมะนั้นเป็นสิ่ง
ที่อยู่ใกล้ตัวอย่างยิ่ง” (อันนี้ฟันธงนะ..ขอบอก)
ไม่ได้อยู่ไกลๆ หรือถูกมองด้วยภาพลักษณ์ที่ว่า
จะต้องนั่งขาวห่มขาว หลับตานิ่งๆ เฟ้งจ้อง
แต่สมาธิกันทั้งวันทั้งคืนแต่อย่างใด และ
นิตยสารนี้ ยังเป็นการทดลองการจัดทำหนังสือ
เพื่อใช้เป็นโปรเจ็คในการจบหลักสูตรการ
เรียนโปรแกรม InDesign CS3 ของโรงเรียนอิน
เทอร์เน็ตและการออกแบบ NetDesign อาจมี
ข้อบกพร่องอยู่บ้าง ต้องขออภัยมา ณ ที่นี้ครับ

พ่อไก่กู
บรรณาธิการ

สารบัญ

ภาพถ่ายจากงานกฐินพระราชทาน
ประจำปี ๒๕๕๑

ขอเชิญร่วมงานกฐินสามัคคีประจำปี ๒๕๕๒
เพื่อจัดสร้าง “เจดีย์พระธาตุผาซ่อนแก้ว สิริราชย์ธรรมนฤมิต”
ณ วัดพระธาตุผาซ่อนแก้ว จ. เพชรบูรณ์
รายละเอียดเพิ่มเติม Call center มูลนิธิบ้านอารีย์ โทร. ๐ ๒๓๓๓ ๓๓๖๖

ปาฏิหาริย์แห่งการตื่นรู้

พระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชฺสี

“ความอัศจรรย์ของธรรมะก็คือ ให้เราเรียนรู้ธรรมคู่ พอรู้แจ้งในธรรมคู่แล้ว เราจะรู้ธรรมหนึ่ง”

การพยายามละกิเลสที่เกิดขึ้นแล้ว

เพื่อน นักปฏิบัติมักจะเป็นคนดีหรือคนที่พยายามจะดี ดังนั้นจึงมีธรรมชาติที่เกลียดกิเลส เห็นกิเลสเป็นศัตรู ผู้ทำลายคุณงามความดี และความสงบสุขของจิตใจ ดังนั้นเมื่อพบว่า จิตมีกิเลส ก็จะพยายามหาทางละกิเลส นั้น ด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของการทำสมถกรรมฐานทั้งสิ้น เช่น

๑. การเพ่ง

เช่น (ก) เมื่อโทสะเกิดขึ้น ก็เพ่ง จ้องใส่โทสะ ทำให้โทสะหดตัว และ หลบ ลี้ก เข้าไปในจิตใจเป็นการกดข่มกิเลสไว้ชั่วคราว หรือ (ข) การเพ่งอารมณ์อื่นๆ เช่น หันไปเพ่งลมหายใจหรือเพ่งมือเพ่งเท้าและเพ่งท้อง เพื่อหลีกเลี่ยงการรับรู้อารมณ์ที่ทำให้เกิดกิเลส ทำให้กิเลสดับลงได้ เพราะเหตุของกิเลสดับไป เช่น เมื่อจิตเกิดโทสะคือโกรธใครสักคนหนึ่ง ก็หันมาเพ่งลมหายใจเพื่อตัดพยาบาทวิตก ทำให้ลืมนึกถึงคนๆ นั้น จิตก็จะหายโกรธได้ เป็นต้น

๒. การบริกรรม เช่น เมื่อเกิดความโกรธก็พยายามบริกรรมพุทโธอย่างถี่ๆ หรือบริกรรม โกรธ หนอๆ แล้วความโกรธก็จะดับไป เพราะขณะที่บริกรรมนั้นจิตลืมนอารมณ์ อันเป็นต้นตอของความโกรธไปเสียแล้ว

๓. การคิดพิจารณา

เมื่อกิเลสเกิดขึ้นบางท่าน ก็ใช้วิธีการคิดพิจารณาเพื่อแก้กิเลส เช่น เมื่อเกิดความรักหรือความใคร่ในใครสักคนหนึ่ง ก็หยิบยกเอาบุคคลนั้นมาคิดพิจารณาว่าเป็นปฏิกุล หรือเป็นอสุภะ หรืออาจจะคิด พิจารณาตนเองลงเป็นธาตุเป็นชั้นก็ได้ และเมื่อเกิดความโกรธใคร่สักคนหนึ่ง ก็คิดพิจารณาว่าเขากับเรา ต่างก็เป็นเพื่อนร่วมทุกข์กัน มาพบกันไม่นาน ต่างก็ต้องตายจากกันแล้ว ต่างก็ต้องร่อนเร่ไปตามกรรมของตน หรือคิดว่าที่เขาทำกับเราได้นั้น ก็เพราะเรามีกรรมเก่าจึงต้องได้พบกับเขาซึ่งเป็นคนไม่ดี เป็นต้น

๔. การทำสมถกรรมฐานอย่างอื่นๆ เช่น เมื่อจิตเกิดความโกรธก็พยายามเจริญเมตตาพรหมวิหาร อันเป็นการเจริญเมตตาแบบเจาะจงตัวบุคคล หรือเมตตาอัปปมัญญา อันเป็นการเจริญเมตตากว้างขวางไม่เจาะจงตัวบุคคล เป็นต้น

แท้จริงพระพุทธเจ้าทรงสอนให้รู้ทุกข์ ไม่ใช่ให้ละทุกข์ กิเลสเป็นสังขารชั้นๆ ซึ่งจัดอยู่ในกองทุกข์ เราจึงต้องรู้กิเลสตามความเป็นจริง เช่น จิตมีราคะก็ให้รู้ว่ามีราคะ จิตมีโทสะก็ให้รู้ว่ามีโทสะ จิตมีโมหะก็ให้รู้ว่ามีโมหะ จิตฟุ้งซ่านก็ให้รู้ว่าฟุ้งซ่าน จิตหดหู่ก็ให้รู้ว่าหดหู่ เป็นต้น การรู้กิเลส นั้นหมายความว่า เราไม่คล้อยตามกิเลสเพราะถูกกิเลสครอบงำ แต่ก็ไม่ควรพยายามต่อต้านกิเลส แต่ให้รู้กิเลส นั้นโดยมีสติรู้อย่างสักว่ารู้ รู้ด้วยใจที่เป็นกลาง แล้วปล่อยให้กิเลสไหลผ่านไปเองอย่างไรพิชสง ถ้าพยายามฝืนหรือพยายามต่อต้านกิเลส กิเลสจะแสดงความพลังอำนาจและความรุนแรงให้เห็นทันที เราควรทำใจของเรา ให้เหมือนเรือลำใหญ่ที่จอดทอดสมออยู่ท่ามกลางกระแสน้ำ เรื่อย่อมไม่ไหลตามน้ำ แต่ก็ไม่ได้ต้านน้ำ น้ำจะไม่สามารถ ทำลายเรือได้ เรื่องการไม่คล้อยตามและไม่ต่อต้านกิเลส เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้กันมากพอสมควร จึงจะเข้าใจได้

ยกตัวอย่างเช่นพอเราเกิดโกรธใคร่สักคนหนึ่งอย่างรุนแรงถ้าเราเอาแต่คิดพยาบาทปองร้ายเขา ก็คือการหลงตามกิเลส แต่ถ้าเราพยายามห้ามใจตนเองไม่ให้โกรธหรือพยายามดับความโกรธด้วยวิธีการต่างๆ โดยเห็นว่าความ

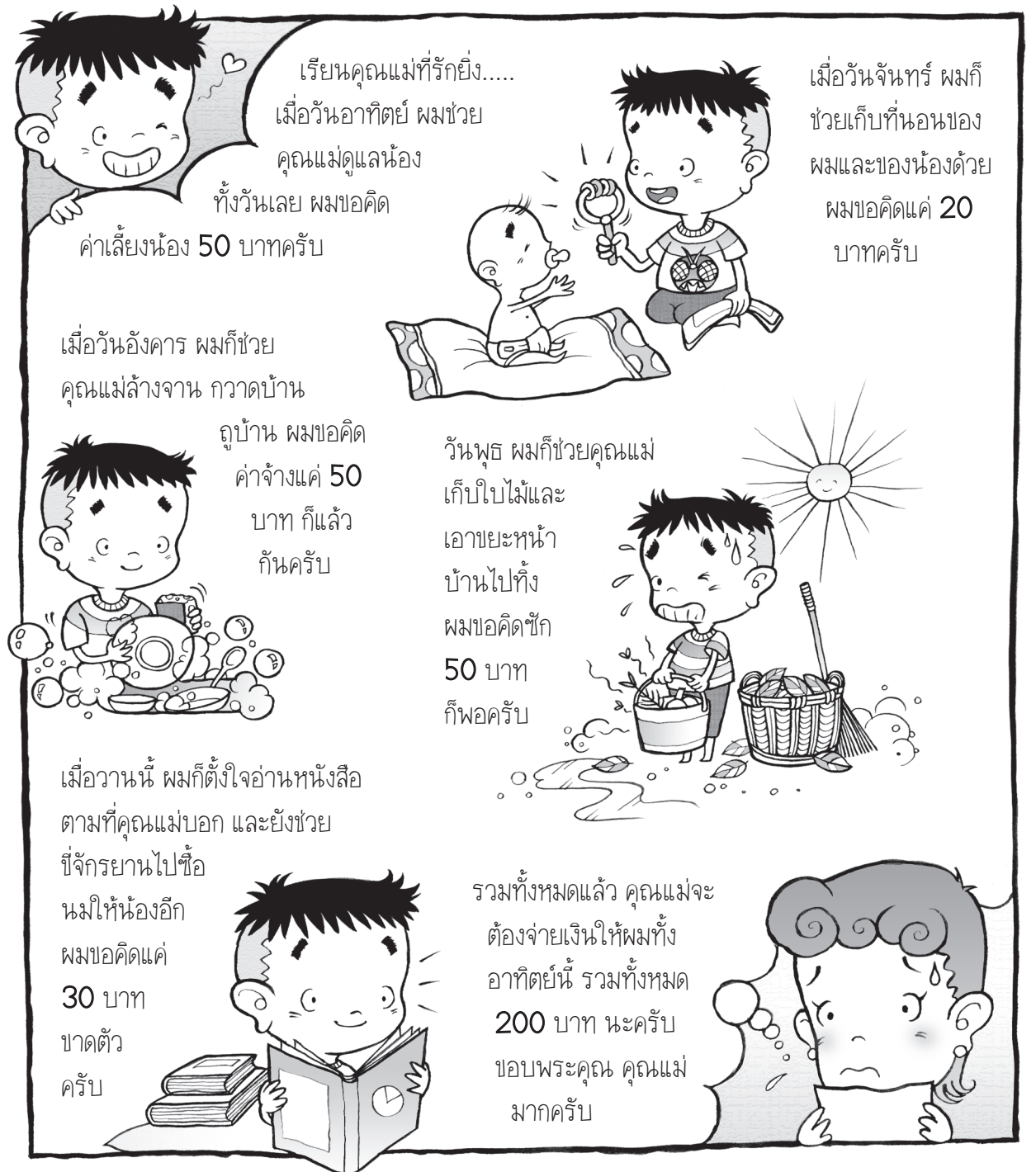
โกรธเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็เท่ากับเรามีความโกรธตัวใหม่ไปโกรธความโกรธตัวแรกจิตจะไม่เป็นกลางแต่จะเกิดความดิ้นรนปรุงแต่ง เพื่อจะต่อต้านทำลายความโกรธนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือความทุกข์ทางใจ แต่ถ้าเราเห็นว่าจิตมีความโกรธรู้ว่าความโกรธเป็นเพียงนามธรรมบางอย่างที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่ใช่เราโกรธ เพียงเท่านี้ความโกรธก็จะหลุดร่วงไปจากจิตใจได้อย่างอัตโนมัติ แม้กิเลสอื่นๆ ก็ให้ใช้หลักเดียวกันนี้ คือไม่คล้อยตามแต่ก็ไม่ต่อต้าน ทั้งนี้การคล้อยตามกิเลสเป็นความสุดโต่งอย่างแรก ส่วนการต่อต้านกิเลสก็เป็นความสุดโต่งอย่างที่สอง

อย่างไรก็ตามหากเกิดสถานการณ์จวนตัวเราก็จำเป็นต้องออกกำลังต่อสู้กับกิเลสเพื่อเอาตัวรอดไปชั่วคราวเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน ดังตัวอย่างเดิมคือพระหนุ่มเณรน้อยเมื่อเกิดกามราคะที่รุนแรง ไปหลงรักสาวจนอยากจะทำลาสิกขา หากไม่มีกำลังพอที่จะเจริญสติเจริญปัญญาให้เห็นตนเองให้เห็นสาวและให้เห็นกามราคะว่า เป็นเพียงธาตุชั้นๆ ที่ไม่เที่ยงเป็นทุกข์และเป็นอนัตตาได้ ก็จำเป็นต้องใช้สมถกรรมฐานเข้าช่วยด้วยการพิจารณาอสุภกรรมฐาน เป็นต้น หากยังสู้ไม่ไหวอีก ก็ให้รีบหนีไปจากที่นั้นเพื่อเอาตัวรอดไว้ก่อน ไม่ใช่จะถือดีเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว ทั้งที่กิเลสมีกำลังกล้าจนจวนจะพ่ายแพ้อยู่แล้ว ☺

ลูกแก้วเล่านิทาน

ตอน นักธุรกิจตัวน้อย

เรื่อง พระประสงค์ ปรีพุกโก
ภาพ เอ๊ะคุณ

โต้ง! ลูกรัก

แม่อุ้มท้องลูกมาเก้าเดือน "แม่ไม่คิดสตางค์"

ลูกดีมีนมจากอกแม่ตั้งแต่เกิด จนกระทั่ง 2 ขวบ

"แม่ไม่คิดสตางค์"

ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า ค่าใช้จ่ายส่วนตัว
ของลูก ตั้งแต่เล็ก...จนโต
"แม่ไม่คิดสตางค์"

รวมทั้งหมด เป็นค่า
แห่งความรักที่แม่
มี...ให้กับลูก
"แม่ไม่คิดสตางค์"

คุณค่าแห่งความรักของแม่ ที่มีต่อลูกนั้น ยิ่งใหญ่มาก
ไม่ว่าจะทำสิ่งใดๆ กับลูก ก็ไม่สามารถคำนวณออกมา
เป็นจำนวนเงินได้ รักของแม่นั้นมีแต่..."ให้"
จำไว้นะครับ หลานๆ ที่รักของลุงแก้วทุกคน

โฮ่ ๆ ๆ ผม
ก็รักคุณแม่
เหมือนกันครับ
ต่อไปผมจะไม่เรียก
เก็บเงินจากคุณแม่อีก
แล้วครับ ผมจะตั้งใจ
ทำความดี และเป็นลูกที่ดี
ของคุณแม่ครับ.....

จากภาพวาดลายเส้นผลงาน พระอาจารย์อำนาจ โอภาโส
พร้อมกลอนธรรม ไม่มี "เรา" ผู้ครอบครอง

เสื้อจัด

ด้านหน้า

อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ
อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ
อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ
อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ อวิชชาเป็นเหตุ

ด้านหลัง

เพียง

199.-

รายได้สมทบทุนสร้าง เจดีย์พระธาตุ
ผาซ่อนแก้ว สิริราชย์ธรรมานฤมิต
วัดพระธาตุผาซ่อนแก้ว จ.เพชรบูรณ์
สอบถามโทร. 0 2333 3366

ปฏิจจสมุปบาทรายวัน ตอนที่ ๑

พระอาจารย์อานาจ โสภาโส

แสดงที่เรือนธรรม หอประชุมพุทธคยา ๑๙ ส.ค. ๒๕๕๑

ขอนุโมทนากับคณะของชมรมคนรู้ใจและพวกเราร่วมกัน ที่ตั้งใจมาฟังธรรมและปฏิบัติธรรมร่วมกัน ตั้งหัวข้อไว้เรื่องอะไร? (ปฏิจจสมุปบาทรายวัน) จริงๆ เรื่องนี้ถ้าใครฟังแล้ว ก็จะทำให้หายสงสัย? เรื่องนี้มีอีกชื่อหนึ่งว่า กังขา วิตรณวิสุทธิ ฟังแล้วจะทำให้หายสงสัย สงสัยเรื่องอะไร? อย่างเช่น บางคนสงสัยเพราะไม่รู้ว่าจะตายแล้วจะไปเป็นอะไร? ตายแล้วจะไปอยู่ที่ไหน? ต่อไปจะเป็นอย่างไร? รู้สึกน่าหวาดเสียว เหมือนกัน หลวงพ่อเองตอนเป็นฆราวาส คือถ้าไม่รู้ คำตอบแบบนี้ ก็รู้สึกว่าชีวิตมีความเสี่ยง เอ๊ะ..!! ตายแล้วจะไปเป็นอะไร? จะไปตกนรกหรือจะไปเป็นอะไร? ที่ไหน? อย่างไร? ถ้าไม่รู้แล้ว ก็จะมีสติมันเสี่ยงเกินไป ในขณะที่เราพอจะมีโอกาสรู้ได้ เพราะว่าคำสอนหรือคำตอบแบบนี้ยังมีอยู่ แต่เรากลับไม่สนใจ บางคนก็ใช้คำว่าแล้วแต่โชคชะตา ไม่ใช่อย่างนั้น!!

พระอาจารย์อานาจ โสภาโส ขณะแสดงธรรมที่ลานธรรมวงกลม วัดพระธาตุผาซ่อนแก้ว จ. เพชรบูรณ์

หายสงสัยในระดับที่ ๑ จะไม่สุดโต่งไปในข้างต้น เมื่อก่อนโน้นมีเรามา? ตอนนั้นเราเป็นอะไร? ยืนยันว่าเป็นธาตุแสดงว่าในลมมีอยู่อยู่แล้วอยู่ก็อยู่ในลม ใครหายใจเข้าไปบ้างตอนนี้? (แสดงว่าหายใจเอาอยู่เข้าไปแล้ว) นั่นก็แสดงว่าในน้ำมีอยู่อยู่และในน้ำก็เป็นอยู่อย่างนั้นหรือ? วันนี้ใครดื่มอยู่เข้าไปบ้าง? แสดงว่าในแสงแดดก็มีอยู่อยู่ แล้วอยู่ก็เป็นแสงแดด ตอนเช้าเราตื่นขึ้นมา ก็เห็น ยืนยันที่ขอบฟ้าอย่างนั้นหรือ? (เพราะความไม่รู้ ก็ไปโมเมว่าเราเป็นธาตุ) ตกกลางเราเป็นอะไรกันแน่? เมื่อตอนที่กำเนิดจักรวาล ตอนนั้นมีเราหรือเปล่า? ตอนนั้นเราเป็นอะไร? (เป็นผู้จัดการหรือเป็นผู้แหวนดาว) เรามีตำแหน่งอะไรตอนนั้น? (ไม่มี) มนุษย์เราสมมุติสร้างขึ้น แต่ตอนนั้นยังไม่ค่อยสำคัญ ตอนสุดท้ายต่างหากที่สำคัญกว่า หรือตรงในปัจจุบัน เราจะไม่สุดโต่งไปในข้างปลาย เช่นว่าชีวิตหลังความตายตอนนั้นเราจะไปเป็นอะไร?

มาดูตรงนี้ดีกว่าที่น่าสนใจ เพราะว่า บางทีเราอาจจะอยู่อย่างประมาทเกินไป อยู่ที่ว่าไม่รู้คำตอบ ทั้งๆที่คำตอบหรือวิธีคำสอนยังพอจะมีร่องรอยอยู่ โยมล่ะ!!..ตายแล้วจะไปเป็นอะไร? (ตอนนี้เป็น ส.ว.อยู่) แล้วพัฒนาการต่อไปจะเป็นอะไร? ตอนตายหลังจากที่เป็น ส.ว. แล้ว? ถ้าใครที่เข้าใจในปฏิจจสมุปบาทแล้ว? (อย่างน้อยจะปิดบាយได้ ๓ชาติ) เป็น ๓ชาติที่ไม่ตกต่ำ ไม่ไปตกนรกแน่นอน คือถ้าเรารู้ว่าขอยินจะไปนรก โยมจะเดินผ่านหรือจะเดินเข้าขอยินนี้? (ไม่เดิน) หรือเกิดอีกขอยินบอกว่าขอยินนี้เป็นขอยินของสัตว์เดรัจฉาน โยมจะเข้าขอยินนี้? (ก็คงไม่เข้า) ถ้ารู้อย่างนี้แล้วก็จะไม่เข้าขอยินผิดจะดูตรงไหนถึงจะเห็นร่องรอยของมันได้? (ดูจากปัจจุบันที่มีสติ) ถ้าดูจิตปัจจุบันเป็น ตอนตายมีสติก็ดูเป็นอยู่ดี

ตัวอย่าง โยมที่จักรยานเป็นมัย? (ไม่เป็น) จะไปหัดขี่จักรยานตอนตายบอก ขอเวลา ๑ ชั่วโมงหัดทันมัย? (ไม่ทัน) สติก็เช่นเดียวกัน ถ้าคนที่ไม่เคยฝึกไว้ก่อน ตอนจะตายเรียกใช้ไม่ทันหรืออก แต่ถ้าเคยฝึกสติไว้ในปัจจุบัน จะคล่องแคล่วว่องไว เหมือนกับการออกกำลังกายทุกๆ ชนิด ถ้าเราฝึกวิ่ง กล้ามเนื้อแขนและขาของเราแข็งแรง สมารถที่จะวิ่งผ่านอุปสรรคได้ ถ้าเราฝึกว่ายน้ำ การว่ายน้ำของเราถึงตาย ฝึกเจริญสติ กล้ามเนื้อของสติก็แข็งแรง สมารถเรียกใช้ได้ทันท่วงที เหมือนอย่างที่โยมบอก ถ้าตอนตายมีสัมมาสติ สติเป็นตัวบุคคล อันนี้ไปดีแน่นอน

มาดูร่องรอยว่าจะไปเป็นอะไร? จะเป็นได้อย่างไร? ตอนที่กำเนิดโลกก็มี

สิ่งมีชีวิตเล็กๆ น้อยๆ ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว สองเซลล์ สามเซลล์ แล้วก็พัฒนามาเป็นสัตว์น้ำ เป็นสัตว์เลื้อยคลาน เหมือนพวกปลาตีนที่พยายามจะคลานขึ้นบก แต่ก็ยังอาศัยอาหารกับสายน้ำก็เลยกลับไปเล่นน้ำอีก ขึ้นๆ ลงๆ บางทีก็พัฒนา กลายมาเป็นกิ้งก่า เป็นกบ เป็นคางคก ครีบบางทีก็พัฒนามาจากปลานกกระจอกที่เห็นจากผิวน้ำ ที่เคยเล็กๆ น้อยๆ แล้วครีบก็ใหญ่ขึ้น กางขึ้น กลายเป็นปีกก็มี แพนหางที่เล็กๆ ก็ขยายเป็นใหญ่ขึ้น กว้างขึ้น เพราะว่าเวลาที่มองเห็นผิวน้ำ จะมองเห็นเหยื่อได้ง่าย แล้วก็มีการพัฒนาปาก

วิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตเกิดจากนามธรรม ภายในที่ค่อยๆ ประดับ และสร้างรูปลักษณ์ที่หลากหลายจากธาตุ ๔ แปลงร่างเป็นสิ่งมีชีวิตมากมายมหาศาล เพื่ออะไร? (เพื่อความสมดุลของธาตุ ๔ ให้ทรงตัวอยู่ได้) แล้วสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ก็พัฒนามาเป็นขึ้นต้นไม้ มาเป็นลิง แล้วตกต้นไม้ลงมาเป็นมนุษย์วานร เริ่มยกไหล่ เงยหัวขึ้นแล้วยังไม่พอ ยังแบะออกอีกด้วย แล้วก็เริ่มพัฒนาสติปัญญาจากที่เคยฉีกเนื้อกันกิน ฆ่ากันกิน อย่างพวกปลาฉลามฆ่ากันตั้งแต่ในท้อง ลูกๆ กินกันเอง พี่กินน้อง หรือพวกปีศาจที่สมาธิ ออกลูกมาครั้งละ ๑๒ ตัว แล้วคลานออกมาอยู่ที่กระเปาะหน้าท้องของแม่ แม่มีนมอยู่ ๔ เต้า ๑๒ ตัวจะกินนมกันพอมัย? (ไม่พอ) ก็ฆ่าพี่ฆ่าน้องกันแล้ว ความรู้สึกถึงความสุขที่ประณีต พวกนี้ จะสัมผัสยากมาเลย

พอมาเป็นมนุษย์วานรก็เริ่มรู้จัก การเพาะปลูกทำการเกษตร รู้จักการ

แบ่งปัน การแบ่งปันทำให้ได้ลิ้มรสชาติของความสุขอีกชนิดหนึ่งซึ่งมากกว่าการแก่งแย่งกัน ยกตัวอย่างเช่น พวกเราที่เคยมาทำบุญด้วยกันก็จะพบว่า มีรสชาติอีกอันหนึ่งที่ปราณีตกว่าการเบียดเบียนผู้อื่น การให้หรือการเสียสละมีความสุขมากกว่า จึงเกิดสิ่งมีชีวิตอีกแบบหนึ่งขึ้นมาในจักรวาล จากที่เป็นสัตว์ซึ่งเป็นธาตุ ๔ ประกอบกันขึ้น มารวมกันเป็นชั้น ๕ หมายความว่า พอเป็นธาตุ ๔ แล้วมีการพัฒนาการที่จะไปหาอาหาร มันก็สร้างเซลล์ประสาทตาในการที่จะเห็น เพื่อที่จะได้จับเหยื่อถูก แล้วก็สร้างเซลล์ประสาทลิ้น ในการรับรสว่า อันไหนมีพิษ? อันไหนมีคุณ? อันไหนมีประโยชน์?

ตัวอย่าง ถ้าปล่อยโยมไปอยู่ในป่า ๕ วัน ให้โยมไปเลือกคูอันไหนกินได้? โยมจะเลือกได้มั๊ย? (คงจะไม่ได้) อันนี้ก็ต้องขอบคุณบรรพบุรุษของมนุษย์วานร ที่เลือกชิมกันมาหลายครั้งหลายครา แล้วก็เริ่มมาจัดสรรเก็บเป็นหมวดหมู่ พอพวกเราเกิดมาแล้วก็ต้องไปควานหาแล้วว่า อะไรกินได้? จะเห็นได้ว่า เซลล์ประสาทลิ้นทำหน้าที่เป็นตัวรับรสชาติต่างๆ อันไหนมีพิษ? อันไหนมีคุณ? อันไหนมีโทษ? แล้วก็เก็บสะสมเป็นข้อมูลความจำเรียกว่าสัญญา แล้วพอมานับกับรหัสพันธุกรรมใน DNA ก็สามารถเอารหัสตัวเก่ามาใช้กับรหัสที่มีอยู่ เกิดเป็นวิวัฒนาการ แล้วพอเราเกิดมา เราก็ไม่ต้องไปควานหาว่าลูกอะไรกินได้? อะไรกินไม่ได้? อะไรมีประโยชน์? อะไรมีโทษ? (เพราะมีการเก็บข้อมูลสะสมเรื่อยมาตั้งแต่สมัยพวกมนุษย์วานรแล้ว นี่คือการ)

แล้วก็ มีพัฒนาการในเรื่องของการใช้สติปัญญาที่จะเก็บเกี่ยวการหาอาหารมากขึ้น อย่างเวลาเก็บเกี่ยวเมล็ดพืช หรือเมล็ดข้าวต่างๆ ในตอนเช้าก็จะมากะเทาะเปลือก เคยเห็นลิงชิมแบนชีกะเทาะเปลือกลูกนัทมั๊ย? (ไม่เคย) มนุษย์ก็เหมือนกัน เริ่มจากการกะเทาะเปลือก แล้วเริ่มเก็บเกี่ยวเมล็ดมาเพาะปลูก มากะเทาะเปลือกดังต๊อบต๊อบ ต๊อบ ต๊อบๆ แล้วเกิดอะไรจากการได้ยินเสียง? พวกลิงที่ไม่มีปัญญา ก็จะไปหาเสียงที่เคาะเปลือก มนุษย์วานรก็เหมือนกัน ก็จะไปหาเสียงที่กะเทาะเปลือก ตอนเช้าๆ ก็รับมารวมกลุ่มกัน เลยเกิดเป็นประเพณีวัฒนธรรมขึ้นมา แล้วก็เริ่มมีความสุขจากการแบ่งอาหารกันกิน เคาะกันไป เกิดความสนุกสนานเบิกบาน เกิดท่วงทำนองต่างๆ ทำให้เกิดความสุขจากการแบ่งปัน การให้ การเสียสละ

ตรงนี้สำคัญแล้ว จะเริ่มเกิดรอยต่อใหม่ในการวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตคือ

๑. มีชั้น ๕ มีร่างกายที่ประกอบไปด้วยอายตนะคือ “รูป”

๒. มี การ รับ รู้ ผ่าน อายตนะ เรียกว่า “วิญญาณ” เมื่อมีการรับรู้แล้ว ก็จะต้องรู้สึกทุกครั้ง อย่างลิ้นกระทบรส ก็ต้องรู้วาร์สอันนี้เป็นโทษ เช่น ขมมีพิษ แต่รสอันนี้หวาน มีความสุข อย่างนี้เป็นต้น

๓. เกิดเป็นเวทนาตามมา สัมผัสอากาศอย่างนี้ สัมผัสรสชาติอย่างนี้แล้วมีความสุข อย่างนี้เรียกว่า “เวทนา” (อ่านต่อฉบับหน้า) ☺

ผีและเทวดามีจริงหรือ?

นายปุจฉา

กับคำถามที่ว่า “ผีและเทวดามีจริงๆ หรือ?”

หลายๆ คน ที่เกิดในยุคจิตวิทยาศาสตร์ IT อย่างในปัจจุบันนี้ ก็ได้แต่สงสัย ประกอบกับยังไม่ค่อยแน่ใจ แต่บางคนอาจฟันธงไปเลยว่า

“ไม่มี.. ไม่จริง” แต่อีกใจกลับยังไม่ค่อยแน่ใจ จนเกิดมีคำกล่าวในหมู่คนไทยกลุ่มใหญ่ ในทำนองว่า “ไม่เชื่อ..แต่อย่าลบหลู่” ซึ่งเป็นคำพูดที่ดูครึ่งๆ กลางๆ ชอบกล จนดูเหมือนแปะเอาไว้ป้องกันตัวเองซะมากกว่า แต่จริงๆ แล้ว

“มันเป็นอย่างไรหละ? จริงๆ หรือ? สงสัย อยากรู้อะดิ” ถ้าอยากรู้ ผมก็ขอเชิญชวนให้อ่านคอลัมน์ “คนขี้สงสัย” นี้ต่อไปเรื่อยๆ นะครับ.....รับรองสนุกแน่ ☺

บทแรกนี้เป็นธรรมะบรรยายฟังสนุกของ พระอาจารย์มานพ อุปสโม วัดนายโรง แสดงที่เรือนธรรมสนพ. DMG ในวันที่ ๒๒ ส.ค. ๒๕๕๐ เรื่อง **จิตคืออะไร ?** มีสาระน่าสนใจดังนี้

ต่อจากนี้ไปเราจะได้ฟังธรรมกันต่อ ในวันนี้จะได้พูดถึงเรื่อง “ใจ” ใจของคนเราที่มีอยู่ด้วยกัน เรามีใจกันคนละดวง ใจของเรานั้นคืออะไร? รู้อ่างมั๊ยว่า...ใจคืออะไร? ใจกับจิตเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร? หัวข้อที่ตั้งชื่อว่า “จิตคืออะไร?” จิตเป็นชื่อของภาษาบาลี : จิตตะ จิตตัง จิตโต จิตเต เรียกกันหลายอย่าง ก็คือ จิต ส่วนคำว่า ใจ เป็นชื่อภาษาแบบไทยๆ คนไทยเราเรียกว่า “ใจ” คนอินเดียในยุคนั้น เรียกชื่อว่า “จิต” (จิตตะ) คนประเทศอื่นๆ ก็มีชื่อเป็นของตนเอง แล้วแต่จะร้องเรียก จะเรียกชื่ออะไรก็แล้วแต่ แต่ภาวะต้องตรงกัน ต้องมีสภาพตรงกัน มีสภาพเหมือนกัน หรือมีคำอีกคำหนึ่งที่เราเคยได้ยินว่า “วิญญาณ” บางครั้งเราก็เอาไปเขียนเป็นเรื่องราวว่า “วิญญาณพนजर” บางครั้งเราก็เอาบอกกันว่า วิญญาณมาหลอกหลอนตอนกลางคืน (อย่าหันไปมองข้างหลังบ่อยนะ วิญญาณจะตามไป) วิญญาณมีจริงหรือเปล่า? จะตอบอย่างไรดี? ตอบว่ามี : ก็ยังไม่เคยเห็น ตอบว่าไม่มี : ก็ยังไม่เคยเห็น ของที่ยังไม่เคยเห็นจะตอบว่า มี หรือไม่มีก็ไม่ได้ จะเอาไงดี! แต่มันมีปรากฏอยู่หลายเรื่อง วิญญาณหลอกหลอน วิญญาณพนजर แล้วเราก็ก้าวกัน มันก็อดทำให้เราคิดถึงอีกคำหนึ่งไม่ได้ คือ ผี : ผีนั้นญาติติดกันไม่ได้ มีใครไม่กลัวผีบ้างในห้องนี้? คนไม่กลัวผีมีอยู่ ใครรู้มั๊ย? (สัปเหร่อไม่กลัวผี เพราะคุ้นเคยกับผีดี พอมด-หมอมผี ก็ไม่กลัวผีเพราะเขาค้นเคยกับผีดี) ผีนี้เขาเขียนบรรจุไว้ในพจนานุกรมว่าอย่างไร? ใครเป็นครูบ้าง? ผีคืออะไร? (ผีตามภาษาคนไทยเรา มุ่งหมายเอาคนที่ตายแล้ว) มันมีอีกคำหนึ่ง คำว่า ผีหลอก แล้วมีผีหลอกด้วย คนตายแล้วจะมาหลอกได้อย่างไร? เอาอะไรเป็นผี? เอาวิญญาณเป็นผี หรือ เอาซากศพเป็น ผี? ซากศพ บางทีเขาก็เรียก “ซากผี” อีก ซากศพ

ไม่ใช่ผีใช่ไหม? สรุปล้อมแล้วมีคำหลายคำ อย่างคำว่า “ใจ” คำว่า “จิต” คำว่า “วิญญาณ” และสุดท้ายที่สุด คำว่า “ผี” ในคำเหล่านี้ เหมือนกันหรือไม่? วิญญาณมีอยู่จริงหรือเปล่า? ใครว่าวิญญาณไม่มีบ้างยกมือขึ้น? (ไม่มีเลย) วิญญาณมีไหม? วิญญาณพิสูจน์ได้หรือเปล่า? ไหนลองพิสูจน์ดูหน่อยซิ เตี่ยวอาตมาจะเรียกวิญญาณมาให้ดู ใครอาตมาเรียกวิญญาณมาที่นี่บ้าง? เชื่อมัยว่ากันก่อนว่า ต้องไม่กลัวนะ จะเรียกวิญญาณสวยหรือไม่สวย ผู้หญิงหรือผู้ชาย จะเอา

ยังไม่เคยดูวิญญาณบ้าง? ใครยังไม่เคยเห็นอาตมาเรียกวิญญาณมาได้ และต้องตกลงมา แต่มันเลือกไม่ได้ด้วยนะว่า จะเอาวิญญาณจำนวนเท่าไรดี?

จริงๆ แล้ว เรื่องวิญญาณนี้จะไม่ค่อยพูดถึง เพราะกลัวจะนอนไม่หลับ กลัววิญญาณพะเนจร อาตมาก็เคยไล่ผี เราก็คิดว่า ผีก็มาจากคน เราก็เรียกเขามาดี ๆ เรียกเขามาคุยด้วย แต่ผีก็ไม่ไป ทำยังไงก็ไม่ไป? มีอาจารย์อยู่คนหนึ่ง เขาเคยไล่ผี วิธีการไล่ ผีของท่านก็คือเรียกมาคุยก่อน แล้วผีก็ไม่ไป ก็คอยดูดีๆ ผีก็มีแผลนะ พอผีแผลอ จึงยกน้ำขึ้นมาหนึ่งขัน แล้วก็สาธตแรงๆ ผีก็เลยไป ท่านเอาน้ำมนต์ไล่แปลกดีนะ! คนรำไม่เป็น มีผีนางละครมาเข้าสิง พอโดนน้ำมนต์แล้ว ก็รำหยุดย้อยเลย

ในวินัยปิฎกบอกว่า ถ้าภิกษุโดนผีเข้า ให้หยุดสวดปาฏิโมกข์ได้ แสดงว่ามีจริงไหม? (มี) ผีเข้าพระได้ ถ้าภิกษุโดนผีเข้า ก็หยุดสวดปาฏิโมกข์ได้ นี่ก็เรื่องของผี แต่ผีที่มีวิชาแก่กล้า ไม่กลัวหมอผีก็มีนะ มีพระอยู่รูปหนึ่ง ท่านก็เรียกมนต์ไล่ผี พอท่านขึ้นมนต์แต่ละบท ขึ้นบทไหนผีก็สวดตามด้วย ขึ้นบทไหนๆ ผีก็สวดได้ด้วย ก็เพราะว่าไอ้ ที่เป็นผีนั้น เขาเคยเป็นหมอผีมาก่อน เลยมาโล่มนต์ด้วยได้ พอมาเจอพระโล่มนต์ ผี เขาก็จำได้ พอพระสวดมนต์บทไหนๆ ผีก็ไม่ออก ท่านก็เลยเอาอย่างนี้ ท่านก็ ลูกขึ้น แล้วท่านก็นั่งลง ไม่สวดอะไร ผีมาเจอพระนั่งสมาธินิ่งๆ ทำให้ผีหอบทสวด ไม่เจอ ก็เลยยอมแพ้พระ ผีก็ออกไป ในสมัยก่อนชาวบ้านชอบแกล้งพระ คน ต่างจังหวัดแกล้งพระกันเป็นล่ำเป็นสันเลย พระบวชใหม่ก็ไปบิณฑบาต โยมก็ตักอ้อยใส่บาตร แล้วก็ร่อยเชือกเอาไว้วางอ้อยเป็นล่ำเลยนะ แล้วก็เอาเชือกผูกกันไว้ ถวายพระ ๔ องค์ ได้อ้อย ๔ ล่ำ พระต้องหอบอ้อย ๔ ล่ำ เดินเรียงเป็นแถว หอบนำเอากลับวัด เพราะพระบวชใหม่ไม่รู้จะทำอย่างไร? นุ่งผ้าก็ยังไม่คล่อง บางทีชาวบ้านก็ต้มข้าวต้มร้อนๆ บางทีก็คดข้าวร้อนๆ ใส่บาตร พระก็ต้องอุ้มบาตรร้อนๆ ไปจนถึงวัด บางทีก็เอาแดงโมใส่บาตรพระทั้งลูกเลย เต็มบาตรพอดี วันนั้นพระบิณฑบาตได้แดงโมลูกเดียว นี่ชาวบ้านเขาแกล้งพระกันอย่างนี้เลยนะ แต่พระท่านก็มีบทแก้ คือท่านรับของ แล้วก็ “ยะธา” ให้พร แล้วไม่เอาของกลับ ทิ้งไว้ตรงนั้น ให้โยมเอาไปส่งพระที่วัดนี้ พระก็เรียนรู้นะ บางบ้านใส่บาตรไม่ขัดทัพพี (ทัพพีดำ) พอถึงองค์สุดท้าย พระท่านรับบาตรแล้ว ท่านก็ปิดฝาบาตรเลย เอาทัพพีไปด้วย ท่านเอาไปขัดจนสะอาด พอตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ก็เอาทัพพีกลับมาคืนโยมนี่เล่าเรื่องพระถูกแกล้งนะ (อ่านต่อฉบับหน้า) ☺

